

เส้นทางแห่งสติ

นายทองดี

ปีที่ ๓ ฉบับที่ ๗

สวัสดิ์ครับ กระผมได้มาทักทายทุกคนมาสองฉบับแล้ว หลายคนสงสัยว่ากระผมเป็นใคร แต่ “นามนั้นสำคัญไฉน” ถ้าเรารักที่จะได้อ่านแล้ว สิ่งที่อยู่เบื้องหลังชื่อนี้คงไม่สำคัญ

สำหรับฉบับนี้นะครับ มีบุคคลที่ต้องการรู้เรื่องราวของตัวกระผมเป็นอย่างมากว่าทำไมถึงได้มาทำงาน ณ มหาวิทยาลัยแห่งนี้ได้ กระผมเลยไม่ขัดศรัทธาครับ ขอเล่าถึงความประทับใจที่ได้มายังดินแดนที่เป็นจุดเริ่มต้นแห่งความสำเร็จของกระผมครับ คือประมาณ 13 ปีก่อนกระผมได้เดินทางมาแข่งขันกีฬาที่จังหวัดจันทบุรี ซึ่งเป็นการแข่งครั้งแรกในชีวิต การเดินทางจากภาคเหนือมายังภาคตะวันออกเป็นการเดินทางที่ยาวนานมากสำหรับกระผมในตอนนั้น แต่ด้วยความตื่นเต้นทำให้กระผมมีความสุขสนุกสนานกับการเดินทางอยู่ตลอดเวลา สมองสั่งงานให้นั่งชมทิวทัศน์ข้างทางจนกระทั่งเหนื่อยมากจึงหลับไปบ้าง ถึงแม้จะนั่งรถนานแค่ไหนแต่รู้สึกได้ว่าเร็วกว่าปกติ เพราะรถยนต์ส่วนบุคคลที่โดยสารมานั้น เป็นรถยนต์ที่มีพลขับสำรองครับ (พลขับคือคำเรียกทหารที่มีหน้าที่ขับรถ) มีการผลัดเปลี่ยนหน้าที่กันอยู่ตลอดเวลา จะหยุดบ้างในกรณีที่ต้องการพักเครื่องยนต์และรับประทานอาหาร เหตุนี้เองที่ทำให้ผู้โดยสารทุกคนรู้สึกเหนื่อยล้ากันหมด

การเดินทางที่กำลังจะสิ้นสุดลงของกระผมเปลี่ยนไปเป็นเรื่องตื่นเต้นอีกครั้ง เมื่อเราเดินทางขึ้นเขา (ขออภัยครับ กระผมจำชื่อเส้นทางไม่ได้แล้ว) ถนนสายนี้แคบและมีรถบรรทุกสิบล้อสวนทางตลอด ในขณะที่ทุกคนกำลังคุยกันอย่างสนุกสนาน กระผมซึ่งนั่งคู่กับคนขับรถได้หันออกไปมองหน้ารถ เห็นรถสิบล้อคันหนึ่งกำลังจะวิ่งสวนมา รถบรรทุกคันนั้นคงจะเหมือน ๆ กับทุกคันถ้าจะไม่มีกะทะ (ฝาครอบล้อ) ตามด้วยยางเส้นใหญ่ ๆ ของรถสิบล้อกลิ้งออกมาให้เห็นก่อน กระผมตกใจมากจึงบอกคนขับให้รู้ แล้วมองกลับไปอีกครั้ง กะทะล้อได้กลิ้งตามรถสิบล้อไป ทำให้คนในรถรู้สึกสบายใจไปเพราะหนึ่ง แต่เราก็เจอกับปัญหาหนักอีกอย่าง คือ ยางเส้นใหญ่ของรถที่สูงกว่าหน้ารถกำลังพุ่งอย่างรวดเร็วตรงเข้ามาหากระผมครับ กระผมคิดว่าคงจะมีอุบัติเหตุกับพวกเราทุกคนแน่นอน แต่พลขับผู้มีประสบการณ์ได้ห้ามล้อและบังคับรถไปทางขวามือเพื่อหลบยางรถที่กลิ้งอย่างรวดเร็วไปทางซ้ายมือ วินาทีนั้นกระผมมีความรู้สึกว้าวใจมาก ๆ ที่เราไม่เป็นอะไรไปก่อน ซึ่งความว้าวใจนี้คนอื่น ๆ ที่โดยสารมาด้วยนั้นพูดกันเป็นเสียงเดียวว่า “คุณพระคุณเจ้าช่วย” แต่มีเสียงตอบกลับอย่างหนักแน่น “ใครว่าละคุณพระคุณเจ้า ของแแก่เห็นกะทะวิ่งมาก็โคตรลงรถไปแล้ว” (จริง ๆ นะครับ เพราะว่าเหรียญที่บูชาไว้ในรถได้หล่นหายไป)

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้นี้กระผมคิดว่าเป็นความโชคดีที่ผู้ขับรถในขณะนั้นมี “สติ” คิดก่อนที่จะตัดสินใจหักหลบ ทำให้การเดินทางอันน่าตื่นเต้นของกระผมจบลงอย่างสวัสดิภาพ ซึ่งหลังจากนั้นกระผมได้นำเหตุการณ์ครั้งนี้มาเตือนใจตนเองอยู่ตลอดว่า “สติมา ปัญญาเกิด” สร้างความสำเร็จให้แก่ชีวิตการเป็นนักกีฬาของกระผมมากและนี่คือจุดเริ่มต้นแห่งความผูกพันของกระผมกับจังหวัดจันทบุรีครับ

ฝากข้อคิดไว้หน่อยนะครับว่า “การที่เราจะทำอะไรนั้น ควรมีสติอยู่ตลอดเวลา เมื่อมีสติแล้ว ปัญหาทั้งหลายทั้งปวงจะกลายเป็นบทเรียนในการดำเนินชีวิตของเราต่อไป” นอกจากการเลิกเหล้า เข้าพรรษาแล้ว คงจะดีถ้าคุณหันมาลองฝึกการมีสติของตนเองบ้าง

ขอบคุณครับ